

RUDOLF ERICH RASPE

M Aventurile BARONULUI MÜNCHHAUSEN

București
2019

CUPRINS

UN CAL PE TURLA BISERICII	3
O VÂNĂTOARE MINUNATĂ	5
POTÂRNICHI FRIPTE PE VERGEA	9
UN CERB NEOBIŞNUIT	11
O JUMĂTATE DE CAL	13
CĂLARE PE GHULEA	15
SCOS DE PĂR DIN MLAŞTINĂ	17
PĂSTORUL DE ALBINE ȘI URȘII	19
PRIMA MEA CĂLĂTORIE PE LUNĂ	21
URAGANUL	25
ÎNTRE CROCODIL ȘI LEU	27
IMPACTUL CU BALENA	31
ÎN BURTA PEŞTELUI URIAŞ	33
MINUNAȚII MEI SLUJITORI	37
VINUL CHINEZESC	41
URMĂRIREA	45
O ÎMPUȘCĂTURĂ PE CINSTE	46
OMUL-GHULEA	49
PRINTE URȘII ALBI	51
A DOUA CĂLĂTORIE PE LUNĂ	55
FLOTILA DIN BURTA PEŞTELUI URIAŞ	61

UN CAL PE TURLA BISERICII

Călăream spre Rusia. Iarna era
în toi, fulgii roiau în aer. Calul istovit se poticnea la tot pasul.
Somnul mă toropise de-a binelea. Obosit de-atâta drum, cu
greu mă țineam să nu cad din șa. În zadar căutam cu ochii un
loc de popas peste noapte. Nici vorbă de vreun cătun în cale.
Ce era să fac?

Am fost nevoit să înnoptez sub cerul liber.

În jur, cât cuprindeai cu ochii, nici urmă de tufiş sau copac.
Doar un țăruș se ițea de sub nămeți. Cu chiu, cu vai am priponit
de el calul rebegit, m-am culcat alături, de-a dreptul pe zăpadă,
și am adormit buștean.

Am dormit pe săturate, iar când m-am trezit, m-am pomenuit
aşa, din senin, în mijlocul unui orășel, în cimitirul de lângă
biserică.

Ce să fie? Oare unde nimerisem? Cum de apăruseră peste
noapte aceste case?

Unde-mi dispăruse calul?

Încă multă vreme m-am întrebat aşa, nedumerit, fără să-mi
dau seama ce se-ntâmplase. Pe neașteptate, am auzit un nechezat
cunoscut. Era calul meu.

Dar unde să fie, oare?

Nechezatul venea de undeva de sus.

Ridic capul și ce să văd?

Calul meu dârdâia de frig pe acoperișul clopotniței. Legat
chiar de crucea de pe turlă!

Pe loc am înțeles totul.

Seara, întregul orășel, cu tot cu oameni și case, fusese troienit, și doar vârful crucii de pe turla bisericii se mai ițea din zăpadă.

Eu însă, prin beznă, nu mi-am dat seama că era o cruce și am luat-o drept țăruș de care mi-am priponit calul istovit de drum. Noaptea, pe când trăgeam la aghioase, vremea se încălzi pe neașteptate, zăpada prinse a se topi și, încetul cu încetul, m-am pomenit, fără să simt, pe pământul înghețat.

Însă calul meu a rămas spânzurat pe acoperiș. Legat de crucea clopotniței, bietul dobitoc n-avea cum să coboare.

Ce era de făcut?

Fără să stau prea mult pe gânduri, am înhățat pistolul, am ochit bine și, fiind un țintăș iscusit, am tras de-a dreptul în căpăstru.

Acesta s-a desfăcut în două.

În doi timpi și trei mișcări, calul era lângă mine. Am încălecat, pornind iute ca gândul la drum.

O VÂNĂTOARE MINUNATĂ

E altfel, în viața mea am trecut prin întâmplări și mai amuzante ca aceasta.

Odată, am rătăcit ziulică întreagă la vânătoare, dar abia spre seară, într-un desis de pădure, am dat de-un heleșteu mare, pe care înotau o mulțime de rațe sălbaticice. În viața mea nu văzusem atâtea rațe!

Însă, din nefericire, rămăsesem fără alice.

Iar eu tocmai în acea seară poftisem la cină niște prieteni pe care aş fi vrut să-i ospătez cu bucate gătite din vânat. Nu-mi place să mă laud, dar sunt un om darnic și primitoare, iar vesteau despre petrecerile pe care le dădeam se răspândise în tot orașul. Așadar, cum să mă întorc acasă fără nicio rață?

Am stat o vreme pe gânduri și deodată mi-am amintit că în tolba mea de vânătoare rămăsesese o bucătică de slănină.

Ura! Nici că se poate momeală mai potrivită! Scot slăinina din tolbă, o leg iute de o sfoară lungă și subțire și o arunc în apă.

Rațele, zărind bucătică de slănină, s-au repezit la ea. Una dintre ele hap! și înghițit-o cu lăcomie.

Slăinina unsuroasă a alunecat iute pe gât, s-a dus în stomac,
și de acolo a țâșnit afară!

Într-o clipă, rața mea se pomeni însirată pe sfoară.

Una după alta, rațele înghițeau slăinina și se însirau ca
mărgelele pe sfoară. În mai puțin de zece minute, toate rațele
erau prinse.

Cred că vă închipuiți ce se petreceă în sufletul meu când mă
uitam la acel bogat trofeu vânătoresc! Nu-mi rămăsese decât
să trag sfoara cu rațe la mal și să i le duc bucătarului meu.

Prietenii mei nici nu visaseră la aşa ospăt.

Dar să nu credeți că era aşa de ușor să cari atâtea rațe!

Nici n-am făcut câțiva pași, că mi s-au muiat picioarele.
Deodată, spre marea mea uimire, rațele s-au avântat în sus,
trăgându-mă după ele în nori.

Altul în locul meu n-ar fi știut ce să facă, dar eu sunt un
om curajos și descurcăreț din fire. Așa că am început a plana
cu șicurință prin aer, ghidând cu pulpanele vestonului șirul de
păsări spre casa mea.

Bine-bine, dar cum să cobor?

Nimic mai simplu! Nici de astă dată șicurința mea de a găsi
ieșire din orice situație nu m-a dat de sminteaală.

Am sosit rând pe rând gâtlejurile rațelor și am început să
cobor lin spre pământ.

Așa am nimerit drept în hornul bucătariei mele!

Dacă ați fi văzut ce ochi a făcut bucătarul, când am căzut
ca din senin chiar în gura sobei!

Noroc că încă nu aprinsese focul.